

filler det sig saaledes, at hele Finantsstaten derved faaer et ganske andet Udseende end den burde have, og jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at man, ved at behandle Finantsloven, mangen Gang har opholdt sig med stor Vidtløftighed ved meget mindre vigtige Gjenstande, hvorimod man ved denne Post, som, det forekommer mig, ganske har kastet Blikket bort fra Finantsstilstanden i det Hele. Det er dog vist af største Vigtighed, at et Finantsregnskab ikke indeholder Udgiftsbevillinger for saa store Summer, naar de allerede maae ansees for at være tilstede. Jeg troer, at det netop er derpaa man skal grunde Tilliden til Finantsbestyrelsen, at Finantsregnskabet i denne Henseende ikke udviser Posteringen anderledes, end den efter Forholdenes Natur, efter de Bevillinger, som have fundet Sted, bør være. Jeg kan ikke undlade at fremsætte denne Bemærkning. Jeg seer jo vistnok, at det maa blive Tilfældet, at disse Ord, som saa mange andre, ville være spildte for denne Gang, og at man ligesaa lidt heri som i mange andre vigtige Sager vil gjøre nogen Forandring; men det kunde maaffee give Anledning til, at man næste Gang vil lægge Mærke til flige vigtige Poster i Finantsbudgettet. — Den anden Bemærkning, som jeg skulde tillade mig, angaaer de Ytringer, som Udvalget har fremsat under Nr. 2, hvor der ligeledes er bevilget Udgifter til Forrentning og Amortisation af de 3 Procents Obligationer, som henhøre under den udenlandske Statsgjæld. Det er vist, at dette er en ligefrem Forpligtelse, som paaligger Staten og som skal og bør og maa opfyldes, og hvortil bør anvises de fornødne Resourcer; derom er der kun een Mening, og det er klart, at det er en Post, som bør opføres i Finantsloven og at der ved Udgiftsbevillingen bør anvises de fornødne Resourcer dertil. Det forholder sig heller ingenkunde med denne Post ligesom med den foregaaende, at der nemlig allerede i Forveien er anvist Summer til Dækning deraf; thi det maa der holdes fast ved, at Krigsskatloven blev udgivet for at dække hiint Beløb ved Paabudet af en Krigsskat, og jeg troer virkelig — at jeg endnu engang skal komme tilbage dertil, — at man skader Anvendelsen af dette Creditmiddel ved at forandre

den Bestemmelse, som er givet for dets Convertering. Det er mig ikke ubekendt, at Finantsministeren paa egen Haand allerede for endeel ved den tidligere Serie af Creditbeviser har anvendt samme Mittel; men jeg troer ikke at dette forandrer Sagen eller gjør det mindre tvivlsomt, om denne Anvendelsesmaade er den rette. Men, — at jeg skal komme tilbage igjen til den Post, som jeg sidst omtalte, nemlig Amortisationen og Forrentningen af de tre Procents engelske Obligationer — saa vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det er en Udgift, som aarlig gjentager sig, og at den i det næst foregaaende Aar har været bestridt af den Beholdning af Activerne, som har staaet til Finantsministerens Raadighed. Enhver erkjender det vist for ønskeligt, at Staten kan conservere saadanne Activer, og naar den kan skaffe de fornødne Resourcer da uden Hjælp af dem at afdrage paa Statsgjælden. Men det er dog vist, at det under Forhold, som de nærværende, bør komme under Overveielse, om Staten ikke i samme Dieblik den formindsker Gjælden, istedetfor at bevilge nye Resourcer ved nye Paalæg paa Skatteyderne, hellere bør see hen til Activmassen, saaledes som jeg tillod mig at bemærke er gjort i det foregaaende Aar. Jeg fremhæver kun dette Punkt for at give tilkjende, at man, som det forekommer mig, slet ikke har havt Blikket rettet og henvendt paa denne vigtige og betydelige Post i Statshuusholdningen ved Finantslovens Behandling. Jeg har som sagt erkjendt, at mine Ord ikke i den Henseende for denne Gang ville have nogen Frugt, men jeg har dog troet, ikke at burde tilbageholde min Mening derom.

Finantsministeren: Naar jeg ikke har udtalt mig over Udvalgets Ytringer under Nr. 1 til denne Paragraph, saa ligger Grunden deri, at medens jeg ikke er ganske enig med Udvalget, vil det maaffee kræve nogen Tid og fordre en længere Behandling af mig, for at gjøre det ganske klart, og jeg har anseet Sagen af mindre Vigtighed, fordi den angaaer et Punkt, der efter al Sandsynlighed ikke vil vende oftere tilbage paa Finantsloven. Men efter den sidste ærede Talers Foredrag finder jeg mig dog foranlediget til at udtale mig lidt nærmere derom. Jeg maa da først forudskifte